

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG LEGFELSŐBB BÍRÓSÁGA

mint felülvizsgálati bíróság

Gfv. IX. 30.195/2009/10.szám

A Magyar Köztársaság nevében!

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság dr. Várhelyi W. Péter ügyvéd által képviselt **felperesnek**, dr. Kiss György ügyvéd által képviselt **I. rendű**, és **II. r. alperesek** ellen felmondás érvényességének megállapítása iránt a Ráckevei Városi Bíróságnál 2.G.21.621/2008. szám alatt indult és a Pest Megyei Bíróság 9.Gf.20.796/2009/3. számú ítéletével befejezett perében az említett számú másodfokú határozat ellen az alperesek által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság mint felülvizsgálati bíróság a Pest Megyei Bíróság 9.Gf.20.796/2009/3. számú ítéletét abban a részében, amelyben helybenhagyta az elsőfokú ítéletnek az üzemeltetési szerződés azonnali hatályú felmondása érvénytelenségét kimondó és az alperesek viszontkeresetét elutasító rendelkezését hatályában fenntartja.

Ezt meghaladóan a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezi, az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatja és a felperes keresetét az ítéletben írt vagyontárgyak tulajdonjogának megállapítására irányuló részében elutasítja.

Kötelezi az alpereseket, hogy fizessenek meg a felperesnek 15 nap alatt egyetemlegesen 92.000 (Kilencvenkettőezer) forint első-másodfokú és felülvizsgálati együttes részperköltséget, az ezt meghaladó költségeiket a felek maguk viselik.

Köteles a felperes 24.000 (Huszonnégyezer) forint, az I. r. alperes 22.500 (Huszonkettőezer-ötszáz) forint első- másodfokú és felülvizsgálati együttes eljárási illetéket az államnak az adóhatóság felhívására megfizetni. Az ezt meghaladó illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felülvizsgálati kérelem szempontjából irányadó tényállás szerint a felperes mint beruházó, a II. r. alperes közvetlen irányítást biztosító befolyása alatt álló I. r. alperes mint üzemeltető és a II. r. alperes a városi közmű tulajdonosa 2001. június 22-én üzemeltetési szerződésnek nevezett szerződést kötöttek, amelyben a felperes vállalta, hogy saját vagyoni eszközei terhére és az érintett üdülő ingatlanok tulajdonosainak befizetéseiből vízmű-rendszert épít R sziget addig vízvezetékekkel el nem látott üdülőtelepén. A vízközműrendszer részei a mélyfúrású kút akna, és védterülete, utcai elosztóhálózat gerincvezetékek és házi bekötések. Megállapodtak abban, hogy a sikeres próbaüzem befejezésétől számított 10 évig (2011.) a megépülő vízmű a felperes tulajdonában marad - ez idő alatt őt illeti az utólagos bekötések után járó hozzájárulás - 10 év eltelte után pedig térítés nélkül a II. r. alperes tulajdonába adja. Addig maga látja el a tulajdonosi feladatokat többek között a létesítmény "bérüzemeltetését" is.

A megállapodás szerint az üzemeltetést az I. r. alperes végzi, ennek fejében a szigeti vízmű üzemeltetéséből befolyt vízdíj 5 %-át fizeti a felperesnek bérleti díj címén fél évenként történő elszámolással. A szerződés felmondási jogot biztosított a szerződő feleknek.

A Közép-Dunavölgyi Vízügyi Igazgatóság a 2002. augusztus 6-án kelt H.65415-9/2002. számú határozatával a felperesnek vízjogi létesítési engedélyt adott amelyben feltüntette az üdülőterület tervezett vízhálózatát utcákra lebontva, az ott lefektetésre kerülő nyomócső hosszának és keresztmetszetének meghatározásával, tolózárrakkal és föld feletti tűzcsapokkal. A létesítmény 2003-ban elkészült és 2004-ben kapta meg a felperes a használatba vételi engedélyt.

A II. r. alperes a 2005. június 25-én kelt adásvételi szerződéssel megvásárolta a felperes által létesített vízmű-rendszerből a mélyfúrású kutat, a hozzá tartozó gépházát és berendezést, a védterületet és létesítményeit, valamint a gerincvezetéket. A sziget közterületi ivóvízhálózata a bekötésekkel együtt a felperes tulajdonában maradt. Ezt megelőzően a peres felek között 2005. júniusában létrejött megállapodásban a felperes hozzájárult ahhoz, hogy az üzemeltetési szerződés határidő előtt történő felmondásának lehetőségét a felek töröljék a szerződésből. A II. r. alperes vállalta, hogy a megvásárolt kutat és gerincvezetéket üzemeltetésbe átadja az I. r. alperesnek. A felperes tulajdonában maradó közterületi ivóvíz-hálózatot 2011-ben térítésmentesen átveszi a felperestől.

A felperes a szerződést 2006. február 28-ára felmondta, a II. r. alperes a felmondást nem fogadta el. A felperes ellen 2006. június 7-én felszámolási eljárást indult, a felszámoló a Cstv. 47. §-ára hivatkozással 2006. november 30-án a szerződést azonnali hatállyal felmondta.

A felperes a módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy a felszámoló felmondása jogszerű volt; továbbá hogy az általa létesített a vízjogi engedély 2. oldala, 2. pontjának ötödik bekezdésében megjelölt vízjogi létesítmények a tulajdonát képezik végül, hogy a szerződés a jövőre nézve szűnt meg, így a feleknek el kell számolniuk és ennek során a szolgáltatások nélkül maradt ellenszolgáltatást egymás között rendezniük kell. A felperes a keresetét az 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 34. §-ának (2) bekezdésére, a 40. §-ának (1) bekezdésére, a 41. §-ára, valamint a 47. §-ának (1) bekezdésére alapította.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Módosított viszontkeresetükben annak megállapítását kérték, hogy a felszámoló felmondása érvénytelen, egyben kérték a felperes tulajdonában maradt vízvezeték-hálózatnak térítésmentesen a II. r. alperes tulajdonába adását, mint az önkormányzati vízrendszer szerves részét és tartozékát. Előadták, hogy a vízvezeték-rendszer nem önkormányzati tulajdonként jött létre, mivel azonban a II. r. alperes a "alrendszer" jelentős részét képező vízbázist utóbb megvásárolta közös tulajdon keletkezett közötté és a felperes között. A szerződést a tulajdonostárs beleegyezése nélkül a felszámoló nem mondhatta fel, ezért a felmondás érvénytelen. Hivatkozott továbbá arra, hogy a tartozék (a felperes tulajdonában visszamaradt vízvezeték-hálózat) osztja a földolog sorsát, így az önkormányzat azon is tulajdonjogot szerzett.

Az elsőfokon eljáró Ráckevei Városi Bíróság a 2.G.21.621/2008/7. számú ítéletében a felperes keresetének helyt adott és megállapította, hogy a felperes felszámolójának azonnali hatályú felmondása érvényes. Megállapította továbbá, hogy a vízjogi engedélyben írt vagyontárgyak közül a felperes és a II. r. alperes között létrejött adásvételi szerződéssel nem érintett vízközmű hálózat a tolózárrakkal és a föld feletti tűzcsapokkal együtt a felperes tulajdonát képezik. Az alperesek viszontkeresetét elutasította.

A Pest Megyei Bíróság az alperesek fellebbezése folytán hozott 9.Gf.20.796/2009/3. számú ítéletében az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel támadott rendelkezéseit helybenhagyta. Jogi álláspontja szerint a felszámoló a felmondás jogát a Cstv. 47. §-a

alapján jogszerűen gyakorolta és az visszaélésszerű joggyakorlásnak sem tekinthető. A Cstv. 47. §-ának (1) bekezdése ugyan csupán lehetőséget biztosít a felszámolónak a szerződés felmondására, a felszámoló azonban a Cstv. 54. §-a szerint az elvárható gondossággal köteles eljárni, elsődlegesen a hitelezők érdekeit kell szem előtt tartania. Döntéseinek elő kellett mozdítania a hitelezők követeléseinek mielőbbi kielégítését. A felszámoló ténykedése e jogszabályhelynek megfelelő volt.

Megállapította továbbá, hogy az üzemeltetési szerződés megkötésével és a 2005. június 25-ei adásvételi szerződéssel a felperes és a II. r. alperes között - ellentétben az elsőfokú bíróság megállapításával - közös tulajdon nem keletkezett. A felperes által létesített és az adásvételi szerződéssel nem érintett vízközmű-hálózat a felek megállapodása alapján önálló forgalomképes dologként maradt a felperes tulajdonában. Ez a közműhálózat nem volt a II.r. alperes tulajdona, azt korábban semmilyen módon nem szerezte meg, így nem képezhette az önkormányzat törzsvagyományának részét sem. A szerződés felmondása a tulajdoni viszonyokat nem változtatta meg, a vízközmű-hálózat meghatározott részének tulajdonosa továbbra is a felperes maradt.

A jogerős ítélet ellen benyújtott felülvizsgálati kérelmükben az alperesek elsődlegesen mindkét fokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását, másodlagosan; - tartalma szerint - a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a felmondás érvénytelenségének megállapítását, - továbbá a perbehozott víz-közműhálózat tulajdonjogának térítésmentesen a II. r. alperes tulajdonába adását kérték.

A másodfokú bíróság által elkövetett jogszabálysértést a Pp. 206. §-ában, a Ptk. 145. §-ának (1) bekezdésében, a 95. §-ának (2) bekezdésében, végül az Önkormányzatokról szóló törvény 8.§-ának (4) bekezdésében foglaltak megsértésében jelölték meg. Előadták, hogy a felszámoló felmondása azért érvénytelen, mert a 2005. június 25-én kötött adásvételi szerződéssel a víz-közmű hálózat tekintetében a II. r. alperes és a felperes között közös tulajdon keletkezett. A Ptk. 145. §-ának (1) bekezdése szerint a tulajdonostársak a tulajdoni hányadukkal szabadon rendelkezhetnek, e jogát azonban egyik tulajdonostárs sem gyakorolhatja a többiek jogainak vagy törvényes érdekeinek sérelmére. A felszámoló a Cstv. 47. §-ának (1) bekezdésére alapított azonnali hatályú felmondással a II.r. alperes alapvető jogait és törvényes érdekeit sérti mivel, hogy a település jelentős részének vízellátását - az önkormányzati törvény 8. §-ának

(4) bekezdésében írt önkormányzatot terhelő alapellátás biztosítását veszélyeztette. A felszámoló ezzel egyébként lényegében megtagadta a felperes szerződésben írt azon kötelezettségének teljesítését, hogy a rendszert térítésmentesen a II. r. alperes tulajdonába adja, és megfosztja a település vízrendszerét lényeges tartozékaitól. Hivatkoztak arra, hogy az I. r. alperes számára lehetetlenné válik a fogyasztói szerződések teljesítése.

Továbbra is hivatkoztak arra, hogy a felszámoló a felmondás gyakorlásával joggal való visszaélést valósított meg. Kifejtették, hogy a szerződéses jogviszony megszűnése esetén a feleket elszámolási kötelezettség terheli, a felperes elszámolás iránti keresetet nem tartott fenn, az alperes viszont azzal, hogy a vízvezeték rendszert kérte térítésmentesen a tulajdonába adni, tulajdonképpen elszámolás iránti igényt jelentett be. Erre figyelemmel a szolgáltatás-ellenszolgáltatás rendszerének bíróság általi áttekintése szükséges lett volna a tényállás megállapításához.

Előadták, hogy a felperes és a II. r. alperes között létrejött közös tulajdonra tekintettel a felszámoló csak a saját tulajdoni hányadával rendelkezhetett. Ez a tulajdoni hányad az önkormányzat tulajdonában álló ingatlan alatt húzódó vezetékhálózat, amely az egész városi vízrendszer szerves tartozéka és mint ilyen teljes egészében az önkormányzat törzsvagyonát képezi. Előadták továbbá, hogy az önkormányzatnak közterületi földön fennálló tulajdonjoga kiterjed a felszín alatti és feletti építményekre is, ezért már ez okból is a II. r. alperest illeti meg a létesítmények tulajdonjoga.

Hivatkoztak arra, hogy a felek a Ptk. 95. §-ának (2) bekezdésében foglalt általános szabály megkerülésével kötötték a szerződést, ezért az a vezetékek tulajdonjogára vonatkozó részében "akár semmisnek is tekinthető [Ptk. 200. §-ának (2) bekezdése, 234. §-ának (1)]"

Sérrelmezték, hogy a bíróság a perben előadott bizonyítékokat nem tekintette át kellő alapossággal és a bizonyítékok mérlegelése során nem vont le megfelelő következtetéseket. Így nem vette figyelembe, miszerint az alpereseket nem terheli felelősség abban, hogy a felperes felszámolási eljárás alá került; a per tárgyát képező vezetékhálózat csak az önkormányzati törzsvagyon szerves részeként képes rendeltetésszerűen üzemelni. Más üzemeltető által történő önálló működtetése lehetetlen; "az is elképzelhetetlen, hogy a II. r. alperes a hálózat megvásárlására kényszerüljön."

Előadták, hogy a korábbi eljárásokban számos körülmény, szempont, álláspont nem került tisztázásra és számbavételre.

A felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult.

-.-.-.-

A felülvizsgálati kérelem a következők szerint részben alapos.

Nem osztotta a Legfelsőbb Bíróság a másodfokú bíróságnak azt a jogi álláspontját, hogy a 2005. június 25-ei adásvételi szerződés folytán a felek "között nem keletkezett közös tulajdon, mert a felek az értékesített vízvezeték-hálózatot és létesítményeket önálló, forgalomképes dolognak tekintették, annak 1/1 arányú értékesítéséről állapodtak meg."

A felperes tulajdonában maga a teljes vízmű-rendszer volt, amelynek részeit az üzemeltetési szerződés tartalmazta. A felek által a szerződésben felhívott jogszabályok, a 18/1992.(VII.14.) KHVM rendelet és a 38/1995.(IV.5.) Korm. rendelet szerint a vízmű (ivóvízmű) a település közműves ivóvízellátását szolgáló víztermelő, vízkezelő, tároló, elosztó létesítmények és berendezések összessége. A vízmű, a fődolog tehát összetett dolog - egy rendszer - amely alkotórészekből és tartozékokból áll, amelynek gazdasági rendeltetése a vízellátás biztosítása. A vízmű részei a rendszer létesítésével elvesztették önállóságukat. Az alkotórészen a Ptk. 95. §-a (1) bekezdése értelmében külön tulajdon vagy más dologi jog (pl. zálogjog) nem állhat fenn. Az összetett dolog is - tehát maga a vízmű - szétválasztható, egyes alkotórészei önállóan is elidegeníthetők, de ezzel maga a fődolog, azaz a vízmű szűnne meg. A felek akarata a vízmű egyes részeinek az elidegenítésével nem irányult a vízmű megszüntetésére. Mivel nem lehet a működő vízműnek mint gazdasági és jogi egységnek tulajdonjogát az alkotórészein fennálló tulajdonjogra bontani, ezért a felperes által eladott és tulajdonában maradó vízműrészekon közös tulajdon keletkezett, mivel a felek akarata nem irányult fődolognak a megszüntetésére. Közös akaratuk a vízműrendszer további üzemeltetését átfogta. A Ptk. 139. §-a szerint közös tulajdon esetén a tulajdonjog ugyanazon a dolgon meghatározott hányadok szerint illeti meg a peres feleket, amely az eladott és a felperes tulajdonában maradt részek értékének arányosításával állapítható meg. Erre irányuló kereseti kérelmet azonban a felek nem terjesztettek elő. A felperes keresete a vízmű meghatározott részei kizárólagos tulajdonának megállapítására irányult, ez a kereset a fentiek szerint alaptalan.

A viszontkereset elutasítására anyagi jogi jogszabálysértés nélkül került sor. Az alperes alaptalanul igényelte a Ptk. 95. §-ának (2) bekezdésére hivatkozva a vízvezeték hálózat és részeinek térítésmentesen történő tulajdonba adását mint a település egységes vízrendszerének szerves tartozékait.

A felek valamennyi szerződésben egyértelművé tették, hogy a város vízműve a II. r. alperes tulajdonában van, míg a felperes által létesített vízmű 10 évig a felperes tulajdonában marad. Maguk a felek döntöttek a két vízműrendszer tulajdonjogának a szétválasztásáról, amelynek jogi akadályja nem volt. Az a körülmény, hogy a két vízműrendszer között műszaki kapcsolat van, nem jelenti azt, hogy a város vízműve és a felperes által létesített vízmű a földolog és tartozék kapcsolatában lenne egymással. Semmilyen kétség nem volt a tulajdonviszonyokat illetően a két vízműrendszer tekintetében. A II. r. alperes igénye a térítésmentes tulajdonba adásra csak 2011-ben nyílt volna meg.

Nem szerzett tulajdonjogot a II. r. alperes azzal sem, hogy a felperes a vízközmű-hálózatot az önkormányzat tulajdonában álló földterületen (a felszín alatt) vezette keresztül. A Ptk. 97. §-ának (1) bekezdése főszabályként határozza meg, hogy az épület tulajdonjoga a földtulajdonost illeti. A közcélú vízi-létesítmények azonban nem minősülnek a Ptk. 686. §-a szerinti "más létesítménynek." A vízvezetéknek a földrészlet alatt való elhelyezése olyan műszaki megoldás, amely nem a talajjal való egybeépítés révén jött létre. A vezetékrendszer a felperes által létesített vízműrendszer alkotórésze. Ugyanakkor a felperes és a II.r. alperes meg is állapodtak abban, hogy a felperes által létesített vízműrendszer meghatározott ideig a tulajdonában marad, a felperest a saját költségén épített vízközmű tulajdonjoga 10 évig megilleti.

A vezetékrendszer mint önálló dolog nem képezi az önkormányzat törzsvagyónának részét sem. Az önkormányzati törvény 79. §-ának (1) bekezdése szerint az önkormányzati törzsvagyon részét kizárólag az önkormányzat tulajdonában álló vagyontárgyak képezhetik. A perbeli vízvezeték-hálózat azonban meghatározott tulajdoni arányban a felperes tulajdonában is áll, így az nyilvánvalóan nem lehet teljes egészében része az önkormányzati törzsvagyonnak. Ahhoz, hogy a vízmű kizárólag önkormányzat törzsvagyonába kerüljön előbb meg kell szereznie annak tulajdonjogát. Ez pedig vagy a felperes tulajdonjogi illetőségének elidegenítése során gyakorolható elővásárlási jog útján, vagy a közös tulajdonnak megváltás útján való megszüntetésével történhet.

Helytálló jogi álláspontot foglalt el a másodfokú bíróság, a felszámoló által gyakorolt felmondás érvényessége kérdésében. A közös tulajdonban lévő dolgok használatba adásáról a Ptk. 144. § b/ pontja értelmében a tulajdonostársak együttesen jogosultak

rendelkezni és a használatba (üzemeltetésbe) adásra kötött szerződés felmondására is együttesen jogosultak. A Cstv. 47. §-ának (1) bekezdése azonban a Ptk-hoz képest speciális rendelkezést tartalmaz; a felszámolót feljogosítja az adós által kötött szerződés felmondására. A másik felet - a használatba vevőt - ennek folytán megillető követelés meghatározott időn belül a felszámolási eljárásban érvényesíthető. A felszámolónak a törvényi felhatalmazása az adós által kötött szerződések felmondására azt a törvényi célt szolgálja, hogy a fizetéseképtelen adós jogutód nélkül megszüntethető legyen és a hitelezők a törvényben meghatározott módon kielégítést nyerjenek.

Az a körülmény, hogy a II.r. alperes az Önkormányzati törvény 8. §-ának (4) bekezdése szerint köteles gondoskodni az egészséges ivóvíz ellátásról, nem teszi a felszámoló által gyakorolt felmondást visszaélésszerűvé. Más kérdés, hogy amíg a tulajdonközösség fennáll, addig a tulajdonostársak közös tulajdonból folyó jogaira és kötelezettségeire a Ptk. 140-146. §-ai az irányadók. Ezek a kérdések azonban kereseti kérelem hiányában nem voltak a jelen per tárgyai.

A kifejtettekre figyelemmel a Legfelsőbb Bíróság Pest Megyei Bíróság a 9.Gf. 20.796/2009/3. számú ítéletét abban a részében, amelyben helybenhagyta az elsőfokú ítéletnek az üzemeltetési szerződés azonnali hatályú felmondása érvényességét kimondó és az alperesek viszontkeresetét elutasító rendelkezését - a Pp.275. §-ának (3) bekezdése szerint hatályában fenntartotta. Ezt meghaladó részében a Pp. 275. §-ának (4) bekezdése szerint hatályon kívül helyezte, az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és a felperes keresetét az ítéletben írt vagyontárgyak tulajdonjogának megállapítására irányuló részében elutasította.

A felperes keresete 50 %-ban alapos, 50 %-ban alaptalan volt, e kérdésben a felek pernyertességének és pervesztességének aránya mindhárom fokú eljárásban közel azonos. Erre figyelemmel a Pp. 81. §-ának (1) bekezdése szerint evonatkozásban az ügyvédi munkadíját mindkét fél maga viseli.

A viszontkereset tekintetében az alperesek teljes egészében pervesztések voltak, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint kötelesek a felperesnek az első- másodfokú és felülvizsgálati eljárásban okozott költségét megtéríteni. Az első fokú eljárásban a felperes a keresetére 15.000 Ft illetéket rótt le, igényt tarthat az annak 50 %-át kitevő 7.500 Ft megfizetésére. A perben a per tárgyának értéke meghatározhatatlan volt. Az első fokú eljárásban a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (3) bekezdése szerint a felperes jogi képviselője által a viszontkeresettel kapcsolatban kifejtett tevékenységet 10 órában, a másodfokú eljárásban 5 órában, a felülvizsgálati eljárásban pedig 2 órában határozta meg. Az első fokú eljárásban az óránként felszámítható ügyvédi munkadíj 5.000 Ft

összesen 50.000 Ft ÁFA-val együtt 62.500 Ft, a másodfokú eljárásban a rendelet (3) és (5) bekezdése szerint 15.750 Ft, a felülvizsgálati eljárásban 6.250 Ft, összesen 84.500 Ft, a 7.500 Ft elsőfokú illetékköltséggel együtt 92.000 Ft, az ezt meghaladó költségeiket a felek maguk viselik.

Az első fokú eljárásban 15.000 Ft viszontkereseti illeték nem került lerovásra, holott az I. r. alperest személyes költségmentesség nem illeti meg. A másodfokú eljárásban sem rótták le a keresettel kapcsolatos fellebbezésükre a 12.000 Ft illetéket és a viszontkeresetükkel kapcsolatos ugyancsak 12.000 Ft fellebbezési eljárási illetéket. Nem rótták le továbbá a felülvizsgálati eljárásban a keresettel kapcsolatos 36.000 Ft felülvizsgálati eljárási illetéket.

A másodfokú eljárásban a 12.000 Ft fellebbezési eljárási illetékből 50 %-os pervesztessége következtében 6.000 Ft-ot a felperes, 3.000 Ft-ot az I. r. alperes; a keresettel kapcsolatos felülvizsgálati eljárási illetékből 18.000 Ft-ot a felperes 6.000 Ft-ot az I. r. alperes köteles az államnak az 1990. évi XCIII. törvény 74. §-ának (3) bekezdése alapján alkalmazandó, a költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése és 15. §-ának (1) bekezdése szerint az adóhatóság felhívására megtéríteni.

Az ezt meghaladó eljárási illetéket az állam viseli.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. §-ának (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2009.október 6.

**Salamonné Dr. Solymosi Ibolya s.k. a tanács elnöke,
Gyöngyösiné Dr. Gyügyei Klára s.k. előadó bíró,
Dr. Lőrincz Györgyné s.k. bíró**

A kiadmány hitelül:

bíróági írnok

